

Sygn. akt II AKz 403/12

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA – Ewa Plawgo (spr.)

Sędziowie: SA – Jarosław Góral

SA - Hanna Wnękowska

Protokolant: - sekr. sąd. Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w sprawie B. K.

skazanej za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez skazaną

na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 kwietnia 2012 r.

w przedmiocie odmowy uchylenia środka zapobiegawczego – poręczenia majątkowego oraz zwrotu zabezpieczenia majątkowego

na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i § 2 k.p.k.

p o s t a n a w i a :

- 1. uchylić postanowienie w części dotyczącej odmowy zwrotu zabezpieczenia majątkowego (pkt V) i sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;***
- 2. stwierdzić swą niewłaściwość rzeczową w przedmiocie rozpoznania zażalenia na pkt IV postanowienia dotyczącego odmowy uchylenia wobec B. K. poręczenia majątkowego i zażalenie w tej części przekazać do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.***

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie odmówił uchylenia wobec B. K. środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 5000 złotych zastosowanego postanowieniem Prokuratury Rejonowej dla W. z dnia 12 sierpnia 2005 r. zmienionego postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 września 2011 r., oraz odmówił B. K. zwrotu kwoty 20.000 złotych będącej przedmiotem zabezpieczenia majątkowego dokonanego postanowieniem Prokuratury Rejonowej dla W. z dnia 12 sierpnia 2005 r. i Sądu Rejonowego dla W. z dnia 13 stycznia 2006 r.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła skazana. Wskazała, że Sąd Okręgowy wyraził błędny pogląd, iż poręczenie majątkowe może zabezpieczyć spłatę grzywny. Podniosła też, że z uwagi na jej trudną sytuację zdrowotną oraz finansową, Sąd Okręgowy rozłożył na jej wniosek spłatę grzywny na raty.

B. K. wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie „wymienionych w postanowieniu środków zapobiegawczych w postaci poręczeń majątkowych”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny nie jest rzeczowo właściwy do rozpoznania zażalenia skazanej dotyczącego postanowienia o odmowie uchylenia wobec niej poręczenia majątkowego zapadłego na skutek wniosku jej obrońcy, natomiast zażalenie skazanej dotyczące odmowy zwrotu kwoty 20.000 złotych stanowiącej zabezpieczenie majątkowe okazało się słuszne o tyle, że spowodowało konieczność uchylenia postanowienia w tej części.

Odnosząc się do tej części zażalenia, która dotyczy odmowy zwrotu B. K. kwoty 20.000 złotych będącej przedmiotem zabezpieczenia majątkowego dokonanego postanowieniem Prokuratury Rejonowej dla W. z dnia 12 sierpnia 2005 r. i Sądu Rejonowego dla W. z dnia 13 stycznia 2006 r., uznać należy ją za nie pozbawioną słuszności.

Zgoda na ratalne spłacanie grzywny (art. 49 k.k.w.) oznacza ustanie zabezpieczenia majątkowego, o ile udzielając jej nie zastrzeżono inaczej, i nie ma innych roszczeń, które należałoby zabezpieczyć-art. 294 k.p.k. (Komentarz aktualizowany do art. 1-424 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego, Grajewski J. (red.), Paprzycki L.K., Steinborn S., LEX/el., 2012).

Uznać zatem należy, iż Sąd Okręgowy rozkładając orzeczoną w stosunku do B. K. grzywnę na raty, a następnie odmawiając zwrotu kwoty zabezpieczenia majątkowego wydał dwa w zasadzie wykluczające się orzeczenia, z jednej strony odmówił zwrotu zabezpieczenia, co może sugerować, iż zamierza znaczną część spłaty orzeczonej grzywny uzyskać z zabezpieczenia majątkowego, z drugiej zaś rozkładając tę grzywnę na raty, podjął decyzję, która zdaje się zmierzać do odmiennego wykonania tej kary.

W sytuacji tej koniecznym stało się uchylenie postanowienia Sądu I instancji – co do jego pkt V – i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego jej rozpoznania, by Sąd ten ostatecznie rozstrzygnął co do sposobu wykonania kary grzywny.

Odnosząc się do zażalenia na pkt IV postanowienia, wskazać należy, iż zgodnie z art. 254 § 3 k.p.k. zażalenie na postanowienie Sądu dotyczące uchylenia lub zmiany środka zapobiegawczego zapadłego na wniosek oskarżonego rozpoznaje w składzie trzyosobowym ten sam Sąd, który wydał orzeczenie w I instancji. Przepis ten odnosi się nie tylko do sytuacji wskazanej w art. 254 § 2 k.p.k., lecz także do jego § 1, co oznacza, że zażalenie na postanowienie wydane na skutek wniosku oskarżonego winno być rozpoznane przez sąd wskazany w art. 254 § 3 k.p.k. Taki pogląd został zawarty w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2004 r. (I KZP 19/04, publ. OSNKW 2004/10/91). Uchwała powyższa stanowi o przysługującym oskarżonemu prawu do składania zażaleń na postanowienia sądu lub prokuratora wydanych na skutek rozpoznania jego wniosku o zmianę lub uchylenie środka zapobiegawczego innego niż tymczasowe aresztowanie, zaś z jej uzasadnienia wynika, że art. 254 § 3 k.p.k. odnosi się do postępowania odwoławczego zainicjowanego zażaleniami składanymi na wszelkie postanowienia podejmowane przez sąd w trybie art. 254 § 1 k.p.k. – gdyby § 3 tego przepisu miał odnosić się wyłącznie do zażaleń wnoszonych w trybie § 2, wówczas zostałyby to wyraźnie oznaczone, czego nie uczyniono. Powyższy pogląd Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela.

Dlatego też, z uwagi na treść przepisu art. 35 § 1 k.p.k. oraz art. 254 § 3 k.p.k. zażalenie dotyczące odmowy uchylenia poręczenia majątkowego zapadłe na skutek wniosku B. K. należało przekazać do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, orzekł, jak na wstępie.